

lede Forslag forekommer mig at bero paa en Misforstaaelse af Lovforslagets Tekst. Der staar nemlig: „I borgerlige Sager er i Regelen ingen pligtig at møde som Vidne udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig“. Det indeholder formentlig ingen Hindring for, at han er pligtig at møde for Landsretten, naar den sættes i hans Underretskreds. Som Følge deraf ser jeg ikke rettere, end at Ændringsforslaget er unyttigt og overflødigt. De øvrige Ændringsforslag ere af grumme ringe Betydning, og jeg skal ikke opholde mig derved. Derimod bemærker jeg, at disse smaa Ændringsforslag have ikke en Gang medtaget en Fejl, der er indløben i § 102, hvor der tales om Indkaldelse af Nævninger. Med Hensyn til Fremgangsmaaden henvises der til Regelen i § 89. Men det er ikke Regelen der, som skal anvendes, det er derimod Regelen i § 97. I § 102 er der nemlig Tale om Indkaldelse af Nævninger, og det er der ogsaa i § 97, hvorimod der i § 89, som der henvises til, kun tales om en Underretning, der gives Nævningerne med Opfordring til at holde sig rede i Tilfælde af eventuel Indkaldelse. Denne Fejl har hverken den højtærede Minister eller Ordføreren faaet med.

Naar der i en Sag er nedsat Udvalg, og der mellem anden og tredie Behandling fremsættes Ændringsforslag, plejer Udvalget at blive indkaldt derom, navnlig naar Ændringsforslagene stilles enten af Ministeren eller af Ordføreren. Men her, hvor der er stillet Ændringsforslag baade af Ministeren og af Ordføreren, er der ikke sket nogen saadan Indkaldelse. Der er formentlig ikke sket nogen stor Fortræd derved, men det forekommer mig at være en mindre passende Fremgangsmaade. Jeg ser deri blandt de mange andre et ringe Tegn paa, at denne Lov skal med de mindst mulige Omstændigheder føres igennem i den slette Tilstand, hvori den er. Vi have fra vor Side givet vort Tilbud, vi have forsøgt paa at give Lovforslaget et antageligt Indhold. Vi have ikke forlangt, at Partierne nu skulde enes om, hvad de i andre Situationer ikke kunde enes om, men vi have forlangt, at Lejligheden skulde benyttes til, at Lovforslaget, hvis slette Karakter skyldes dets Ophavsmand, blev gjort antageligt i de Punkter, der laa udenfor de politiske Stridigheder mellem Tingene. Vort Tilbud er blevet afvist, vore Forslag blev forkastede. Lovforslaget foreligger nu her med alle de Fejl, som hidrøre dels fra, at der ikke er opnaaet Enighed mellem de politiske Par-

tier, altsaa de Fejl, der ere tidligere end den nuværende Situation, og dels med alle de Fejl, der hidrøre fra, at man ikke har villet benytte den nuværende Situation til at rette, hvad der kunde rettes. Den første Art af Fejl have vi ikke forlangt, at den nuværende Regering skulde sætte Kræfter ind paa at søge at faa rettet. Den sidste Art af Fejl have vi bestemt forlangt at faa rettet, og det havde været den nuværende Regerings Opgave at rette disse Fejl, men det er ikke sket.

Nu foreligger Lovforslaget saadant, at Nævningeinstitutionen er dragen bort fra den demokratiske Basis, den havde baade efter Kommissionens Forslag og efter den Form, hvori Lovforslaget var vedtaget af Landstinget, og saadant, at der mangler Sikkerhed for, at Nævningernes Del i Retsplejen i Virkeligheden giver det Udslag af den folkelige Retsfølelse, som tilsigtes ved Institutionen. Medens altsaa selve Institutionen er bedærvet, er Nævningernes Omraade i utilbørlig Grad indskrænket; vigtige Partier af politiske Forseelser ere undtagne fra Nævningernes Paadømmelse. Jeg kommer dernæst til det andet grundvigtige Spørgsmaal, det om Domsmagtens Adskillelse fra Forvaltningen. Her har Lovforslaget trods Grundlovens bestemte Krav ingen Forandring gjort i det bestaaende. Vedvarende vil den største Del af Domme blive afsagt og Retsplejen blive udøvet af Dommere, der tillige ere administrative Embedsmænd. Fremdeles gør Lovforslaget Brud paa Anklageprincippet. Tilstanden vil fremtidig blive, som den er efter den nuværende Ordning: at anklagede ikke kommer til at staa overfor den i et og alt uheldede Dommer, men overfor en Dommer, der har Inkvisitionspligter.

Dette er, som vi alle vide, faa Hovedpunkter af de store Mangler, der klæbe ved det foreliggende Lovforslag. Naar vi saa spørge os selv, og Folket spørger os om, hvad der skal gøres ved et Lovforslag som dette, er efter min Mening Svaret ikke vanskeligt. Man kan ikke være i Tvivl om Svaret paa Grund af Lovforslagets Indhold, og Svaret maa blive endnu mere utvivlsomt derved, at de Hundreder af Tusinder Kroner, denne Lov vil medføre i Udgifter for Staten, paa ingen Maade svare til det Minimum af Goder, Loven medfører. Saa-vel af Hensyn til Lovforslagets Indhold som af Hensyn til Misforholdet mellem dets Indhold og de store Udgifter, det vil medføre, maa utvivlsomt dette høje Tings Opgave være at gøre det af med Lovforslaget, og jeg tillader mig derfor at til-